Mlado Jutro

Št. 21. V Ljubljani, 22. maja 1938.

Anton Ingolič:

Kratkorepec v velikem svetu

»Kako moreš pričakovati, da bi se zedinile živali,« je dejal med drugim. »ko še med ljudmi, ki so tako pametni, vlada sovraštvo in neenakost. Saj celo ljudje izrabljajo drug drugega in se preganjajo!«

»Takšni so ljudje?« se je začudil Kratkorepec, ki ni poznal razen Majdice in njenih staršev nikogar.

»Če te zanimajo, pa pojdi z menoj v mesto in ti jih pokažem!« ga je povabil Koder s seboj. »Všeč si mi, ker hrepeniš po znanju in razodetju.«

Tisto noč je Kratkorepec komaj zatisnil oko; poslušal je Kodra, ki mu je odkrival čudeže, o katerih se mu še sanjalo ni.

Ob svitu naslednjega dne sta se previdno plazila med vrtovi, skozi dvorišča in po ozkih ulicah proti središču Ljubljane. Ustavila sta se šele pred mogočno stavbo. V vrtu s podrtim plotom sta si poiskala v skladovnici drv in desk varno skrivališče.

»Tako! Od tod bova lahko nemoteno opazovala!« je prvi spregovoril Koder.

Šele čez dolgo si je upal Kratkorepec pomoleti glavo iz skrivališča. Tedaj je opazil nekaj skokov pred seboj široko cesto, po kateri so se valile množice ljudi in so drveli vozovi in avtomobili, onkraj nje pa se je dvigala ogromna stavba.

»Zdaj pa odpri ušesa in bistro glej, pa se ti bo razodelo vse nehanje človeškega rodu,« je spregovoril skoraj skrivnostno Koder. »Poglej, tam stavijo veliko palačo. Ali vidiš ljudi, ki v un.azanih in raztrganih oblekah delajo in se mučijo, da jim kaplja znoj s čela?In vidiš tudi nekaj lepše oblečenih, ki se samo sprehajajo in ogledujejo?«

Kratkorepec je bistro pogledal. Res, videl je, kakor je povedal Koder.

Zdaj ga je močno zaskrbelo, kako žive ljudje, ki nič ne delajo. Saj mu je že Kokodajska razložila, da najbolje živi tisti človek, ki ima mnogo denarja, tega pa si mora zaslužiti z delom.

»Od česa pa žive tisti ljudje, ki nič ne delajo? Posebno pa onile človek s cigaro v ustih, ki se že ves čas sprehaja pred stavbo?« Koder se je nasmehnil in odgovoril:

»Kratkorepec, mlad si in naiven. Življenja in ljudi še prav nič ne poznaš! Onile človek ne dela prav nič, toda denarja ima več kot vsi, kar jih vidiš na stavbi. Onile človek, ki prenaša na glavi težak škaf malte, pa ne zasluži niti toliko, da bi se pošteno najedel!«

»Kako je to mogoče?« se je zavzel Kratkorepec in še bolj izbuljil svoje že tako velike oči.

»Kako pa je mogoče, da je Ostrozob raztrgal Pravdača? Med ljudmi je namreč prav tako malo ljubezni, kakor med nami. Res, nekaj je dobrih, a več je trdosrčnih in samogoltnih.«

Kratkorepec bi bil še dalje izpraševal, a tedaj je nastal na stavbi nemir. Koder je takoj tekel pogledat, kaj se je zgodilo. Ko se je vrnil, sta jo oba s Kratkorepcom mahnila bliže cesti v skrivališče, ki ga je Koder že prej staknil. Odtod je Kratkorepec videl, da je ležal na cesti neki človek, obupno kričal in se zvijal v bolečinah. Čez čas ga je spoznal: bil je prav tisti, o katerem sta govorila prej s Kodrom in ki je prinašal na glavi velik škaf.

»Kaj se je zgodilo?«

»Delavcu je spodrsnilo, pa je strmoglavil z odra,« je razložil Koder. »Najbrž bo umrl. Poglej, kako so delavci prepadeni in zbegani; mož s cigaro v ustih pa se bo čez nekaj mesecev veselil v hiši, ki jo je pomagal graditi tale delavec, katerega žena in otroci bodo v istem času prezebali v mrzlem temnem in zatohlem stanovanju, stradali in trpeli pomanjkanje.«

Kmalu nato je Kratkorepec opazil, da je pridrvel velik avto, v katerega so položili delavca in odbrzeli z njim. Gospod pred stavbo pa si je prižgal novo cigaro.

»Kako je mogoče kaj takšnega med ljudmi, ki so vendar pametni in razumni?« se je zgrozil Kratkorepec.

»Saj sem ti dejal, da nas človek prekaša le po razumu, po srcu pa se prav malo loči od nas!«

Kratkorepec je obmolknil.

Vse, kar je zadnje dni slišal in videl, je bilo zanj popolnoma novo in nerazumljivo. Ves zmeden se je skril v skrajni konec skrivališča. Zdaj se je človeka še bolj bal kakor kdaj prej. Šele strašni glasovi, ki so se nenadno razlegali vsenaokrog, so ga zdramili iz težkih misli.

»Kaj je to?« je vzkliknil prestrašen in sunil Kodra z glavo v rebra.

»Poldne zvoni!«

»Čemu?«

»V znamenje, da naj gredo ljudje jest, ker oni ne jedo neprestano kakor tvoj rod, posebno tisti ne, ki delajo,« je razložil Koder, nato pa nadaljeval, »obenem je to za delavce tudi odmor v težkem delu. Glej, po gospoda v plašču je že prišel avto, da ga odpelje h kosilu. Toda, glej ga spaka, nalašč noče iti, da bi delavci delali nekoliko dalje. Jih vidiš, kako grdo ga gledajo? To mora biti pravi lakomnež! Čakaj, mu bom že posvetil, da si bo zapomnil, kaj se pravi trpečim ljudem krasti njihov tako prekratek prosti čas!«

Koder se je po teh besedah bliskovito zakadil na cesto naravnost proti gospodu in začel besno lajati nanj. A ker se ta ni zmenil zanj, ga je popadel za hlačnico. Zdaj jo je gospod naglo odkuril v avto, delavci pa so med smehom pometali orodje iz rok.

»Si videl, kako sem ga?« se je Koder pobahal in zmagoslavno položil pred presenečenega Kratkorepca precejšen kos hlačnice.

Kratkorepec, ki je že prej občudoval Kodra zaradi njegove nenavadne bistroumnosti, ga je odslej še bolj zaradi njegovega izrednega poguma.

»Zdaj pa glej, kaj jedo ti reveži!« je spregovoril Koder čez čas.

Kratkorepec je opazil, da so delavci večinoma vzeli v roke košček kruha in ga grizli brez posebnega veselja, potem pa legli utrujeni na deske ali kar med opeko. Le nekaterim so prinesle žene v majhnih posodah toplo jed. A kmalu je spet nastal med delavci nemir. Oni, ki so že ležali, so vstali in odhiteli na cesto ter obstopili slabo oblečeno žensko, ki je spustila na tla posodo z jedjo, si zakrila z rokami obraz in obupno zajokala. Majhen deček ob njej je jokal še huje.

»Kdo je to?«

(Dalje prihodnjič.)

Gabriel Scott:

SIVKA

»Ečh — beee!« je zaklicala.

Toda to ni bilo videti, da bi bila zadeva za psa že opravljena. Mirno je sedel pod drevo, kakor bi imel časa v izobilju, in nepremično strmel gor v veje, v Sivko. Vedel je, da mu od tod ne more pobegniti. Prej ali slej bo morala skočiti z drevesa, če ne bo hotela od gladu poginiti. Časih se je oblizníl po gobcu, kakor bi že poskušal slastno pečenko.

Ko je Sivka uvidela, da se bo obleganje zavleklo v neskončnost, si je napravila na drevesu udobno počivališče. Malo višje v vejah se je breza namreč razdelila na vrhove. Tam je legla mehko in toplo. Tačice je lepo potegnila pod se in gledala sovražnika.

»Bo že bolje,« si je mislila. »Če hoče pes čakati, bo še dolgo čakal!«

Med tem pa se je začelo že večeriti. Solnce je stalo globoko na nebu in drozg je začel prepevati. Kmalu nato se je nedaleč od njega oglasil še eden in čez nekaj časa je žvrgolelo in prepevalo povsod. In iznenada je priletela še kukavica in sedla visoko v vrh breze.

»Kukuk!« je rekla, zmajala z vratom in razprostrla rep. »Kukuk! Kukuk!«

Če stojimo pod drevesom, kjer poje kukavica, si lahko želimo vse mogoče in izpolnilo se bo. To je že stara vera. Tega sicer Sivka ni vedela, toda vselej temu si je neprestano želela, da bi šel pes stran. Vsakikrat, kadar je pogledala na tla, je srečala dvoje ognjenih oči, ki so buljile vanjo, in ogromen, peneč se gobec je zijal proti njej kakor bi jo hotel takoj pojesti s kožo in kostmi vred.

»Da bi izginil tja, kjer poper rase,« si je mislila Sivka, »ali pa da bi vsaj kdo prišel in te pregnal domov, ti strašilo!«

»Kukuk,« je kličala kukavica, da je od griča kar odmevalo.

Prav tedaj pa se je iz daljave začul glas — nežno, mehko zvonenje —, in ni trajalo dolgo, da je Sivka zagledala veliko čredo krav. Spredaj je šla krava z zvoncem in vodila druge, tu in tam je odgriznila bilko ali pa z glavo prepodila brenclja, potem pa se je spet začulo mehko zvonenje. Sivka je mežikala in si mela oči — — —, Ljubi Bog, ali niso to njene prijateljice iz poletne staje v gozdu, tiste, ki so ji pobegnile, ko je spala? Seveda so bile vse, slednjo med njimi je poznala. —

»Kukuk, kukuk —«

Iznenada je opazila krava vodnica psa in se v diru pognala proti njemu. Pri tem je dvignila besno rep. Druge so za trenutek obstale in oprezovale, potem pa so se pognale v vrsti za njo, z

rogovi pri tleh in izbuljenimi očmi — breza se je začela kar tresti. Pes je pač slišal topot, morda je krave tudi zavohal — vsaj obrnil se je in hotel pogledati, kaj se prav za prav godi.

Potem so ga zasrbeli podplati.

Prav tedaj, ko se je hotel pognati v beg, pa je prihitela krava vodnica do njega in ga tako sunila, da ga je kar odneslo po tleh.

»Av!« je zatulil na ves glas. Skril je rep med noge in zbežal stran, kar so mu noge dale. Krave so še nekaj časa dirjale za njim, in šele ko so mislile, da so ga že dovolj daleč spodile, so se obrnile in se mirno vrnile. Med tem pa je splezala Sivka z drevesa in zdaj se je brez skrbi in veselo lahko izprehajala med svojimi prijateljicami, žvečila travo in jim po svoje pripovedovala o svojih dogodivščinah. Zdaj ko so je rešile psa, se pač ne sme več jeziti nanje.

Krave pa niso bile videti preveč vnete za pogovarjanje. Počasi so korakale dalje in njihove oči so bile velike, zamišljene. Tako so pustile Sivko mirno govoriti. Šele ko so prišle v gozd, so postale zgovornejše.

»Vesela sem, da bom kmalu doma,« je rekla ena izmed njih.

»Da, danes smo bile dale,« je menila druga.

»Na travniku je bila trava tako imenitna, kaj ne?«

»Tako sem sita, da komaj hodim!«

Nobena ni izpregovorila s Sivko besedice, dokler niso stale že ob ograji svoje poletne staje. Tedaj se je obrnila krava vodnica k njej in jo premerila od glave do nog.

»No,« je rekla, »ali si spet samo mimo grede prišla?«

ENAINDVAJSETO POGLAVJE

Pri starih prijateljih

Takoj nato je nekdo tlesknil z rokami:

»No, glej, no, mislim, da sem dobila obisk.«

Ob ograji je stala dekla z vedrom v roki in ruto na glavi. Zasmejala se je, da se ji je obraz od veselja kar razlezel.

»Pozdravljena, moja mucka! To je pa res lepo, da si me spet obiskala, — mislila sem že, da si me čisto pozabila.«

Pobrala jo je s tal in jo vzela v naročje.

Tudi trak iz moje kite imaš še zmeraj —, ne, tako sladke mačice, kakor si ti, ni nikjer! Kje pa si bila vendar ves ta čas? Vsak dan sem gledala za tabo in mislila sem že, da te ne bo nikoli več.«

Medtem pa so postale krave že hudo nestrpne.

»Mu! Mu!« so kričale vse vprek in obračale glave na vse strani. Zvijale so se in ceptale. Niso hotele več čakati, češ, dekla naj začne že vendar molzti, saj je zato pri hiši.

»No, no, le mirno,« jih je dekla oštela. »Najprej ljudje, potem pa živina. Toliko časa mi boste vendar privoščile, da pozdravim gosta! Mislim, da tak obisk ne pride vsak dan, kaj?«

Pogladila je Sivko po hrbtu.

»Prav za prav bi ti morala s čim postreči, muca. — Da, le malo potrpi, da pomolzem, potem boš dobila mleka, kolikor ga boš le hotela.«

Nekaj časa je preteklo, preden so prišle vse krave na svoje prave prostore, ker so se hotele vse naenkrat zriniti v hlev. Gnetle so se pri vratih, vrata pa so bila ozka in nizka. Naposled pa je le dobila vsaka svoje jasli, stopila prav k njim, grizla, zvečila in tolkla ob tla. Ali je še zdaj ni z žehtarjem? Ne dolgo in ena je začela tuliti in kmalu so vse tulile, kakor za stavo, da se je staja tresla in zibala. Sivka je sedela na pragu in poslušala. Slednjo besedo, ki so jo povedale, je razumela.

»Danes pridem jaz prva na vrsto!« je dejala ena izmed njih.

»Ne, prosim, jaz!« je rekla druga na ves glas.

»Jaz nočem biti nocoj spet zadnja!« je menila tretja.

»Jezik za zobe,« je vlekla krava vodnica, »tu ukazujem jaz!«

»Jaz pa dajem največ mleka!«

»Toda moje mleko najboljše!«

»Jaz pa sem močnejša ve vse skupaj!«

»Jezik za zobe,« je spet vlekla vodnici in stresla vrat, da je zvonec zazvonil,« tu ukazujem jaz, saj sem vam že rekla!«

Med tem ko je dekla sedela na svoji pručici in molzla, se je spomnila Sivka lisastega mačka — kaj se le je z njim zgodilo?

Začela je iztikati po vseh kotih in vohati, toda ne, nikjer ga ni mogla dobiti.

(Konec prihodnjič.)

Jutrovčki pišejo

Dragi stric Matic! Pošiljam Ti čudovito zgodbo! Prosim Te, če Ti je mogoče, jo objavi v »Mladem Jutru«! Želim, da ne bi postala žrtev Tvojega nenasitnega koša!

Pred 21.000 leti, ko je živel tisti ogromni mamut blizu Kamnika, sem jaz mnogo potoval po svetu. Toda vedite, da je bilo človeštvo takrat na visoki stopnji kulture. Ljudje so prebivali v razkošno opremljenih votlinah. Najhitrejše vozilo je bil voz, ki je bil zbit iz stekla, a kolesa so bila iz perja, da je frčal po zraku kot ptič. Ta brzonožec me je ponesel v Kamniške planine iskat zlata. Ob tej priliki sem videl, da je mamut izvajal krasne skoke iz Kamniških planin v dolino Nevljice. Pri zadnjem skoku je zgrmel v plitvino jezera, kjer je našel veselo smrt.

Nekoč sem z brzotekom odbrzel na Havajske otoke v Ledenem morju, kjer se je razprostiral čaroben pragozd. V džungli sem se junaško bojeval s pritlikovcem slonom, ki sem ga po večletnem boju premagal. Tam sem ostal do konca ledene dobe.

Sedaj živim v vinorodnih Halozih. Cvetoča pomlad se je razbohotila po naših hribih v vsej krasoti in te vabi, dragi stric Matic, na obisk. Sporočam Ti, da sem vnet bralec »Mladega Jutra« in lepih knjig. Te lepo pozdravlja

Svitko Gajser, učenec I. r. v lj. š. v Zavrču.

Dragi stric Matic!

Naj ti opišem svojo rojstno vas. Na hribčku ob Šmarni gori leži moja rojstna vas. Sava ti je sestra, gozdič tovariš, a plodno polje krušna mati. Sava je njen glas, ki tajinstveno brni skozi ozračje.

Tacen ima mnogo vrst industrije. Najznamenitejša je tovarna »Seta«, tovarna vložkov za čevlje in lesenih žebljev. Tudi tovarna za čipke je znana. V vasi se odlikujejo tudi sodarji, ki skoro vsako jesen razstavljajo svoje izdelke na velesejmu.

Vas je tudi znamenita izletna točka, saj vsak kdor hoče na Šmarno goro, mora iti skozi vas. Sredi vasi stoji prijazna cerkvica, ki je posvečena sv. Juriju. Žal je, da ne prebivam več v tej vasi. Preselil sem se na Brod. Rojstna vas pa mi bo ostala vedno v spominu. Prav lepo te pozdravlja

Medved Milan, uč. IV. razr. m. š. v Št. Vidu.

Zakaj morajo vsi ljudje delati? Ljudje vsi delati morajo zato, da kruh si služijo. Kajti, če bi lenarili, živali in ljudje bi mogli stradati. Delamo pa tudi zato, da čas si krajšamo. Če kmet ne htel bi delati, ne rastel bi krompir in tekom sedmih mesecev, ljudi bi vzel hudir.

Star pregovor pravi nam: da lenega čaka strgan rokav, pal'ca beraška, prazen bokal.

Torej le vsi na delo, ker le dobro delo bo uspeh imelo.

Neža Repič, dij. 3. razr. m. š. Kamnik.

Dragi stric Matic! Na novo leto se je gospod Elaedur odločil z letalom prepotovati ves svet. Naročil si je letalo najnovejšega tipa in z njim presekati dosedanji rekord vseh letalcev. Dvignil se je, (z letalom) na letališču v Milano. Letel je že nad bojnim poljem Kitajske, ko se mu je pripetila nesreča: eksplodiral je bencin. Letalec se je oprijel padala in z njim se je hotel spustiti proti zemlji. Toda ojoj, padalo ni hotelo proti zemlji in je ostalo z nesrečnim letalcem v zraku. Tako plava tudi sedaj, kot teman oblak. Te pozdravlja kakor vse Jutrovčke

Gerta Rozman, III. mešč. r. Celje, Prečna ul. 4.

Dragi stric Matic! Pred par tedni sem šla z očkom na ribji lov. Ne morem ti popisati, kakšno čudo da sem videla. Ko prideva do Save, kamor sva bila namenjena, sva videla, kako so ptice plavale po vodi, in ribe pa skakale po grmovju! Nekaj časa sva pomišljala, kaj na storiva. Očka je vendar po dolgem premišljevanju vrgel trnek v vodo. Grozno! Kaj se je pripetilo. Namesto ribice je ujel celega prašiča. Komaj sva ga prinesla domov. Doma smo se gostili kar tri dni skupaj. Nikoli ne bom pozabila tega lova. Te prav lepo pozdravlja in poljublja

Eva Ludvig, uč. I. r. os. šole v Jesenicah.

Dragi stric Matic! Za velikonočne počitnice sem se peljal z mamico, atkom in bratcem v Italijo. Bili smo tudi v Benetkah. Tam je cerkev sv. Marka. Tista je slikana s samimi majhnimi kamenčki, ki se imenujejo mozaiki. To cerkev so delali 600 let. Zanimiva je tudi Doževa palača. Ima krasne dvorane z zlatimi venci po stropih in slikami po stenah, ki so jih delali umetniki po več sto let. Slišal sem ime umetnika Tintoreta. Na trgu sv. Marka so golobi tako domači, da pridejo čisto sami na roko. Videl sem parnike, ladje in gondole. Peljali smo se tudi v Trst, ki je bil ponoči lepo razsvetljen. Lepo te pozdravlja

Karničnik Marko,
učenec III. a razr. os. šole na Grabnu v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Danes se Ti prvič oglašam. Zato Te prosim, da ne zavržeš mojega pisemca. Pišem ti »Nemogočo zgodbo!«

Zgodilo se je dne 2. aprila. Grem po široki ulici v Mariboru. V neki izložbi zagledam pravega pravcatega mrtvega leva, ki je smrčal, da se je tresla cela v hiši nameščena avtodelavnica. Smilil se mi je mrtvi kralj živali. Začela sem ga klicati z najslajšimi imeni »moj mili muc« itd. Naenkrat mi zvito pomežikne, češ, zdaj boš videla. Nastavim ušesa, naredim cirkuški salto, medtem pa že sede paglavec lev za krmilo starega rešilnega avtomobila. Pritisne na trobljo in že stoji pred njim zeleno oblečen človek, tresoč se, da so mu šklepetala bederca in vpraša ponižno: »Česa želi vaša milost?« »Večerjo si pozabil,« zarenči lev in zapne z gumbi svoj razparani trebuh, »brž prinesi, mudi se mi na Kozjak v svate. Tudi sem zadnjič po tvoji zaslugi tam izgubil nekoliko rdečega mleka iz navrtane glave in par kocin iz repa, ko sem bil pozvan na boksmatch. Požuri se in brž večerjo sem, če ne —!«

Kar sem sedaj videla, to je že bilo za počit. Junak s fare, s tresočimi bedrcami, pograbi mogočne vile, ki so ležale na pločniku za odkidavanje snega po mariborskih ulicah in začne mašiti v odprto levovo žrelo razne kolesarske električne in karbidne svetilke, kar pa levu očividno ni ugajalo. Zarenčal je: »Ne, teh pilul ne potrebujem. Spominjajo me preveč na dum-dum krogle. Potrebujem nadomestilo za črevesje, ki mi ga je nek prijatelj tečnih velikonočnih klobas odvzel.« Z vnemo mu je postregel dični njegov sluga, naprej z zračnicami in pnevmatikami navadnih koles ,nato so prišle na vrsto one velikega kalibra od avtomobilov. Po končani večerji zadovoljno zagodel lev: »Nu, kmalu bom dober za v muzej v Butalah;« počil z bičem in »adijo«.

Tako sem slučajno zvedela, kako hranijo mrtvega leva s Kozjaka. Ko bo stal zdrav in nagačen v muzeju ,bom povabila Tebe stric Matic, da si ga prideš ogledat.

Manko Santa,
uč. 4. a. razr. IV. dekl. ljud. šole v Mariboru

Pomlad

Pomlad želimo
se je veselimo,
ker je sonce toplo
in ptički pojo.

Mlakar Terezija,
I. r. mešč. šole Miroslava Vilharja na Rakeku.

Stric Matic! Živel je mož Dolgouh po imenu. Bil je nadvse spreten mož. V času bedenja se je zbudil iz dolgega spanja. Ko je začutil, da mu manjkati obe nogi, skoči takoj s stola, kateri je stal samo na eni nogi, ter teče k zdravniku. Vrsto stopnic je kar preskakoval. Med potjo je trčil v težko obložen tovorni avto ter ga preobrnil. Slične katastrofe so sledile druga za drugo. Slednič pride do hiše v kateri stanuje gospod zdravnik. Bila je zelo pripravno zgrajena. Zamašene dimnike je imela kar pri tleh. Vrata so ga pri vstopu ovirale, ker so visele na oknih v drugem nadstropju. Stopnice po katerih je gospod Dolgouhec hodil so bile zelo visoke. Ena je merila v vis 10 do 12 m. Teman hodnik je bil razsvetljen s komaj 200 do 300 tisoč svečno žarnico. V 15 nadstropju je pogledal skozi okno in je videl, da je naslednje nadstropje že v luni. To ga je tako pretreslo, da je 7 gramno težko telo padlo na tla. Močna nadstropja za nadstropjem so se začela rušiti in se še zdaj rušijo, če se še niso vsa porušila. Ubogi Dolgouhec pa pada in pada . . .

Majcen Franc, učenec II. c. razr. drž. gim. v Celju.

Griša Koritnik:

Šest Švabov

(Po švabski pravljici)

Šest Švabov se je odpravilo v svet, da bi videli in doživeli kaj novega in velikega. Imeli so se za silno pogumne in upali so kajpada, da jih bo vse občudovalo in slavilo. S seboj so vzeli velik drog, da bi se z njim branili, če bi bilo treba. Drog so držali po dolgem drug za drugim in najpogumnejši izmed njih, Schulz po imenu, je stopal na čelu. Spotoma je pribrenčal iz grma sršen, »bz-z-z-z«, in jih jel obdelovati, kakor da bi jih izzival na boj.

Schulz je hitro spustil drog in dejal tresoč se od strahu: »Poslušajte, nekakšno trobentanje slišim.« Tudi Hans je spustil drog in vzkliknil: »Po ognju in žveplu diši!« Tedaj se je sršen pognal in pičil Jakata v nos, da jo je le-ta ubral čez polje in na ves glas kričal: »Pomagajte, morilci!« in ves prebledel pritekel domov.

Ostali so prijeli za drog in se napotili dalje. Iz grma je planila mačka in Hans se je tako prestrašil, da je skočil čez plot in padel na grablje. Le-te so se postavile pokonci in ga oplazile po obrazu. Hans je zavpil: »Sovražnik je tu! Tecite, tecite!« In popihal jo je domov.

Ostali so dvignili drog in korakali dalje. Ko so bili na nekem ovinku, so zaslišali žolno, ki je kljuvala po drevesni skorji: »Trk, trk, trk!« »Kaj pa je to?« je prestrašeno vzkliknil Schulz. »Bržkone nekdo nabija puško.« Vsi so se ustavili in prisluhnili. In stara žolna je kljuvala dalje: »Trk, trk, trk!« Tisti hip je Schulz spustil drog in vzkliknil: »So jo že nabili, vsak hip bodo streljali. Jaz moram odtod.« In izginil je kakor kafra.

Ostali so prijeli za drog in se odpravili dalje. Kmalu so začuli v gozdu skovikanje uharice: »Uhu! Uhu!« Obstali so in Miha je spustil drog. Lasje so se mu naježili. »Ali slišite?« je vprašal. »Zdaj se dogovarjajo, katerega bodo vzeli na muho. Nedvomno so gozdni velikani, ki se pogovarjajo, katerega izmed nas bodo najprej pokončali.« S temi besedami je pokazal tovarišem hrbet in izginil.

Ostala dva sta pobrala drog in se odpravila za nadaljnjimi prigodami. Prišla sta do visokega hrasta, kjer sta sklenila počivati. Odložila sta drog in se jela hvaliti, kako sta močna. V tistem trenutku je padel Marku želod na glavo. »Usmiljenje božje!« je zaklical, »so že začeli streljati z drevesa. Domov, če ti je življenje drago!« In preden ga je tovariš mogel pomiriti, je že tekel čez drn in strn proti domu. Ostal je samo še Jurče. Ta je vzel drog in začel loviti ribe. Po dolgem času je ujel žabo in jo veselo odnesel domov. »Oj, oj, jaz sem edini, ki sem imel srečo. Poglejte, kakšno pošast sem zalotil. Celo uro sem se moral boriti z njo, da sem jo ugnal.«

In vesel in ponosen je bil Jurče, da nič tega, tovariši pa so se sramovali njegovega junaštva in brili norce iz njega.

Vladimir Kapus:

Naša Mija

Naša mala Mija
malo ponagaja.
S tetko gre v gozdiček,
kjer se izprehaja.

Po livadah skače,
Trga si cvetlice,
tetko povprašuje:
»Kaj pojejo ptice?«

O lisičkih, zajčkih
stric pripoveduje;
Mija vedet hoče
kje da volk stanuje.

Raščke in kokoške
Mije so vesele.
Mija ima rada
polžke in čebele.

Naša mala Mija
rada gre na travo,
na zelenih travah
ima ure zlate.

Listnica uredništva

Uganke in križanke iz zadnjih številk so pravilno rešili: Kostjukovskij Igor, uč. IV. razr. osn. šole v Črnomlju, **Herbst Pavel**, uč. II.b razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Pirman Franci, uč. III. razr. na Viču pri Ljubljani, Tanja Feigel, uč. VI. razr. v Ajdovščini, Pirman Hilda uč. V.b razr. na Viču, Marion Flere, uč. IV. razr. v Ljubljani, Zlatica in Egon Štravs, uč. osn. šole v Sevnici ob Savi, Petrušič Albert, dijak II. razr. III. drž. real. gimn. v Ljubljani, Mlinar Lavoslav, dijak II.a razr. III. real. gimn. v Ljubljani, Črepinšek Svetozar, uč. V. razr. v Celju, Grum Žaromir, dijak II.a razr. I. drž. real. gimn. v Ljubljani, Kovačič Miro, uč. II. razr. klas. gimn. v Ljubljani, Stamač Julij, dijak v Ljubljani, Vladimir Mauko, dijak. klas. gimn. v Mariboru.

Manko Golar:

Naš puran

Naš puran kočijo vozi
po smetišču in po dvori,
kot baron vam nosi glavo,
glavo dično žlobudravo.

Se prikloni putka-jarčka:
»Dober dan gospod purančič,
joj, kako ste lepi, krasni,
vitez naš mogočni, jasni.

Kot dragulja vam visita,
z nosa dva priveska divna,
O kako oči blestijo,
kadar vozite kočijo.

Kaj je sonce, kaj pač luna,
v koš naj vsa gre ta lepota,
vi ste naša jasna zvezda,
o junak prehrabri, res da!«

Se puran še bolj napihne,
više vzdigne svojo glavo,
»Ha, kako je smešna furja,«
se družina smeje kurja.

Uganka za zbiralce znamk

V početku naše svobode so imele posamezne pokrajine različne poštne znamke. Ko so bile za Slovenijo v veljavi one male znamke s sliko Jugoslovena, ki trga spone suženjstva, jih je jelo na nekaterih poštah primanjkovati. Uprava si je iz zadrege pomagala tako, da je rezala znamke po prekotnici na polovice in so se veljavno uporabljale polvoične znamke. Te znamke so za zbiralce posebnosti. Prodajajo se vedno na odrezkih s pošiljk, kjer so bile uporabljene. Zakaj?

Križanka

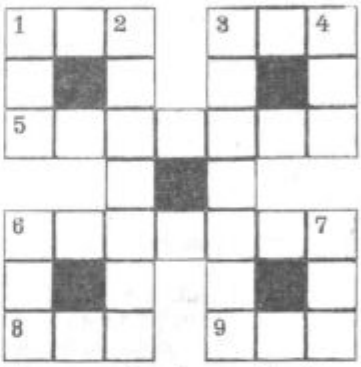

Vodoravno: 1 ptica pevka, 3 posmrtni kraj, 5 mesto v Albaniji, 6 kuhinjsko zelišče, 8 naziv za mačka, 9 žensko krstno ime.

Navpično: 1 vprašalni zaimek, 2 prebivalec Sibirije, 3 žensko krstno ime, 4 japonski denar, 6 gora v Sloveniji, 7 prva žena.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1 ben, 2 one, 3 Romanov, 6 Bar, 7 ako, 10 Triglav, 11 boj, 12 aga, 14 Eci, 15 noč.

Navpično: 1 bor, 4 eno, 5 Nemčija, 6 banalen, 8 ako, 9 rov, 10 tla, 13 rog, 16 Aco, 17 Vič.

Kdo bi rad imel

ves letnik 1937 „Mladega Jutra“

v obliki knjige za majhen denar?
Pišite na upravo »Jutra«, Knafljeva ul. 5.